

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobců: **a) I. M., b) K. M., c) M. M.**, všichni zastoupeni Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem, se sídlem Náměstí 28. října 1898/9, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7, týkající se žaloby proti rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 7. 2016, č. j. OAM-906/ZA-ZA02-LE23-2015, a č. j. OAM-909/ZA-ZA02-LE23-2015, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 1. 2017, č. j. 41 Az 12/2016 - 52,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh řízení

[1] Žalobci podali dne 21. 10. 2015 žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž důvody podání žádosti se u žalobců b) a c) odvíjely od důvodů tvrzených žalobcem a). Při pohovoru k žádosti dne 21. 10. 2015 žalobce a) uvedl, že před odjezdem z vlasti žil ve společné domácnosti s manželkou a synem, ve vesnici P. v matčině rodném domě. Jeho problémy začaly, když jel se psem do lesa, datum si přesně nepamatuje, ale bylo to asi před 2,5 měsíci. Házel psovi klacek a ten mu ho nosil nazpět. Uviděl, jak po cestě přijíždí auto a z něj vystoupil řidič a další muž, který pak vytáhl ze zadního sedadla jiného muže a hodil ho na zem, jednou do něj kopl a potom jej střelil. Pes se lekl, štěkal a žalobce a) rychle naskočil na kolo a ujížděl pryč, ohlédl se a současně uslyšel výstřel. Muž utíkal za ním, ale neví, jestli střelil na něj, nebo někam jinam. Jakmile dojel domů, vběhl dovnitř, křikl na manželku, ať rychle vezme doklady, oblékne se, vezme syna a že musí utéct pryč. Následně utíkali přes zahradu, přes pole a koleje do vesnice P. Žalobce a) cestou volal svému bratrovi a on za nimi přijel, odjeli do V., kde žil i jeho otec a kde má kamaráda z dětství. Tam se ukrývali, dokud neměli vyřízené vízum. Dodal, že odtud volali sousedce, která jim říkala, že nějací lidé každý večer přijíždějí. Místo, kde ke střelbě došlo, bylo v lese, 5 - 10 km odsud býval dříve uprchlický tábor a od místa jeho bydliště je to asi 3 km. Muže, co střelili, žalobce a) nezná, nebyl od nich zase tak blízko. Jeden z nich za ním běžel jen chvíli, protože pochopil, že ho nedožene. Žalobce a) jel rychle, a když se ohlédl, tak viděl, že se

zastavil. Na policii se žalobce a) neobrátil, protože nevěděl, kdo jsou a co chtějí. Kdyby šel na policii a řekl by jim to, neví, co by bylo dál. Tak se ukrýval. Na dotaz správního orgánu, zda má s policií nějaké špatné zkušenosti, odpověděl, že ví, jak to u ní chodí, ví, jak dopadl kamarád, když ho zbili. U nich všechno řeší peníze. Bratr manželky měl problémy s policií, zbil jednoho muže a žalobce a) vystupoval jako svědek. Nakonec policie chtěla obvinít i jeho, protože ten zbitý kluk podal trestní oznámení na švagra a současně i na něj, ale on s tím neměl nic společného. Policie od něj i od švagra chtěla nějaké peníze, aby je zbavila problémů. Chtěli 1.000 USD. Žalobce a) řekl, že takové peníze nemá, že jim nic platit nebude, protože nemá důvod platit, nic neprovedl. Žalobce nakonec vystupoval jen jako svědek. Dodal, že nestojí za to obracet se na policii, která bez peněz nic neudělá. Švagr dostal podmínku, pak měl ještě další problémy s policií a pak ho zavřeli do vězení, dostal 3 roky a 4 měsíce. Potom, když byl na svobodě, chtěl po něm obvodní policista peníze. Ví, že mu nějaké peníze dal a po několika dnech chtěl ten policista další peníze. Pak se švagr oběsil, zřejmě měl s nimi problémy. Švagrův otec se obrátil na prokuraturu, chtěl nějak zasáhnout, ale řekli mu, že nic nedokáže. Ohledně lidí, kteří měli každý večer jezdit k jejich domu, jim sousedka řekla, že nejdříve slyšela, jak štěká pes, podívala se ven a viděla, že u jejich domu stojí jakési auto, viděla, jak tam sedí řidič a spolujezdec, svítilo tam světlo z ulice. Dle jejích slov auto přijíždělo každý večer. Žalobce a) vůbec neví, kdo byli ti lidé v autě. Sdělil, že to určitě mělo souvislost s tím, co viděl v lese. Na dotaz správního orgánu, proč si myslí, že mezi vraždou a autem před domem existuje souvislost, odpověděl, že auto stálo přímo u domu před vchodem, předtím k nim nikdo nejezdil. Uvedl, že ti lidé mohli vědět, kde bydlí, protože si možná všimli, na jakou stranu odjíždí, nebo možná zjistili, kdo je, podle psa. Všichni lidé v okolí ho znají, protože jezdívá na procházky se psem. Možná si všimli i toho psa, je černobílý. Psa nechal na dvoře domu, stará se o něj sousedka, dává mu žrádlo přes plot. Kamarádovi řekl, co se mu stalo a poprosil ho, aby je u nich nechal. Pro kamaráda to nebyl problém. Kamarádovi rodiče vlastní hotel, který přímo sousedí s jejich domem, a oni žili v tom hotelu. Poradil žalobci a), aby se obrátil na policii, ale on odmítl, neboť stále doufal, že ti lidé k nim přestanou jezdit. Ale pokaždé když telefonovali, tak jim sousedka řekla, že tam ti lidé jezdí. Neví, kolikrát u nich ti lidé byli. Sousedka říkala, že se tam objevují každý den pouze večer, nikdy nebyli ve dne, což si žalobce vysvětluje tím, že možná se sami nechtěli ukazovat lidem. Neví, zda parkovali vždy na stejném místě, ale prý vždy u domu. Neví, jestli ti lidé u jejich domu zvonili, sousedka se vždy jen podívala, jestli tam jsou, a pak si jich nevšímala, nepozorovala je celou dobu. Se sousedkou byl žalobce a) naposledy v kontaktu asi před týdnem. Řekla to samé - že tam to auto stále jezdí. Žalobci se nepokoušeli vyřešit své potíže přestěhováním do jiné části Ukrajiny, protože na to neměli peníze. Na dotaz správního orgánu, jak chtěli svou situaci řešit dlouhodobě, odpověděl, že prostě doufali, že to přejde, proto zavola otci, aby jim vyřídil pozvání, vyřídili si vízum a přijeli do ČR. Nějakou dobu tu byli a pak jim otec řekl, že mají zkusit požádat o azyl. O mezinárodní ochranu požádali až po zhruba po 3 týdnech, protože jim platilo vízum a chtěli co nejdéle zůstat s rodiči, protože jeho malého syna rodiče neznali. Sdělil, že jiné potíže na Ukrajině neměl. Na Ukrajině nebyl politicky ani veřejně činný. Je ochotný se na Ukrajinu vrátit, když ho přestanou hledat. Kdyby to bylo možné, zůstal by tady v ČR. Závěrem žalobce a) prohlásil, že žádné další skutečnosti uvést nechce a k doložení nic dalšího nemá.

[2] Rozhodnutími ze dne 11. 7. 2016, č. j. OAM-906/ZA-ZA02-LE23-2015, a č. j. OAM-909/ZA-ZA02-LE23-2015 (dále jen „napadená rozhodnutí“), žalovaný neudělil žalobcům mezinárodní ochranu podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona

pokračování

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění rozhodném pro posuzovaný případ (dále jen „zákon o azylu“).

[3] Rozhodnutí žalovaného napadli žalobci u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), který žaloby proti oběma rozhodnutím projednal společně a zamítl je rozsudkem ze dne 11. 1. 2017, č. j. 41 Az 12/2016 - 52 (dále jen „napadený rozsudek“). Soud zpochybnil azylový příběh žalobce a). Má za to, že pokud by skutečně žalobce a) uviděl v lese při venčení psa přijet v autě dva neznámé muže, slyšel střelbu a viděl, že do jiného muže střílili, jistě by jeho reakce nebyla taková, jak ji popisuje. Je sice možné, že by žalobce sedl na kolo a urychleně z lesa odjel, nicméně by dle názoru krajského soudu nemohla být reakce dále taková, že by přijel domů, vyzval manželku, aby sbalili pouze doklady a nejnnutnější věci a okamžitě z domu utekli, pobývali měsíc u kamaráda a poté odjeli ze strachu z návratu do místa bydliště do ČR, po vyřízení víza. V uvedenou dobu měli žalobci a) a b) malé dítě a stěží by odešli jako rodina okamžitě z domu po návratu žalobce a) z lesa do místa bydliště, aniž by informoval manželku o tom, co se stalo a proč mají domácnost s malým dítětem a svůj domov opustit. Navíc nebyl důvod takovou závažnou událost, kdy mělo dojít k zabití člověka, státním orgánům neohlásit. Ze zpráv založených ve spise je zřejmé, že policie na Ukrajině funguje, v případě toho, že by věc nebyla vyřešena policií, je možnost obrátit se na prokuraturu, kontrolní orgány policie, či nadřízený policejní orgán. Nic z toho žalobce a) neučinil. Popsal údajné problémy s policií požadující po něm peníze, avšak sám policii žádné finanční prostředky nedal. Případ jeho švagra byl vyšetřen, přičemž žalobce a) skutečně nevystupoval jako obviněný, ale pouze jako svědek, aniž by jakékoliv finanční prostředky policii zaplatil. Jak sám tvrdil, odsouzený byl pouze švagr. I z toho je tudíž zřejmé, že tomu není (pokud jde o policii na Ukrajině) tak, jak uvádí žalobce a). Nebyl tedy důvod tak závažnou trestnou činnost policii neohlásit a utíkat z domu.

[4] Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že žalobce a) měl vidět muže přijíždět v autě na vzdálenost 300 - 400 metrů. Uvedené muže neznal ani nepoznal, a velmi stěží na poměrně velkou vzdálenost by tudíž poznali oni žalobce a). Navíc okamžitě nasedl na kolo a ujel. Není ani jasné, jak a podle čeho by střelci žalobce identifikovali a v podstatě hned následující den přijeli k domu žalobců.

[5] Pokud by žalobce a) popsanou událost (spáchání závažného trestného činu) i to, že má z uvedených mužů strach, policii ohlásil, zajisté by policie na Ukrajině takovouto událost nemohla nechat bez odezvy a vůbec žádným způsobem nereagovat. Dále soud konstatoval, že žalobci mohli přesídlit do jiného místa na Ukrajině, jestliže měli z uvedených mužů strach.

[6] Dle krajského soudu je zcela evidentní, že žalobci chtěli pobývat v ČR, kde žijí rodiče žalobce a), a důvodem vyprávění azylového příběhu je legalizace pobytu na území ČR. Přijeli do ČR s tím, že zde chtějí žít, mají zde příbuzné, a chtějí tedy nejsnadnějším způsobem dosáhnout legalizace svého pobytu. Azylový příběh se jeví zcela nevěrohodný tak, jak byl popisován. Nicméně i pokud by se skutečně odehrál azylový příběh tak, jak je popisován žalobcem a), řešením bylo obrátit se na příslušné státní orgány, a nikoliv odjet do ČR a požádat o udělení mezinárodní ochrany. Jak vyplývá ze zpráv založených ve spise, tato možnost na Ukrajině je. Jiné důvody pro udělení mezinárodní ochrany, než strach z uvedených mužů, žalobci neuvedli. Nad rámec toho se žalovaný zabýval i bezpečnostní a politickou situací na Ukrajině. Skutkový stav byl tedy zjištěn náležitě, přičemž žalobci

sami provedení žádných důkazů nenavrhli, neuvedli žádné jiné skutečnosti, které by měly být zjištěny, a neměli ani žádné námitky proti podkladům pro vydání rozhodnutí a použitým zdrojům informací.

[7] Konečně k námitkám ohledně zdravotního stavu žalobců a) a c), které byly vzneseny poprvé až v průběhu ústního jednání před soudem, krajský soud konstatoval, že byť jejich dřívějšímu uplatnění nic nebránilo, učinili tak žalobci až po lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozšířit žalobní body lze ale pouze ve lhůtě pro podání žaloby. Nad rámec svých povinností ovšem uvedl, že operativní zákrok byl žalobci a) proveden v ČR a následné sledování zdravotního stavu by mohlo být bez problému prováděno i na příslušných odděleních zdravotnického zařízení na Ukrajině. Stejně tak žalobce c) má kardiologické problémy již od šesti měsíců svého věku a dochází pravidelně na kontroly, což je zajisté uskutečnitelné i na Ukrajině.

II. Kasační stížnost a další podání

[8] Žalobci (dále „stěžovatelé“) napadli rozsudek krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatelé zdůrazňují, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla reálná hrozba fyzické likvidace osobami, které na Ukrajině žalobce a) pronásledují, neboť byl svědkem události, jak zastřelili jinou osobu. Žalovaný zpochybnil existenci pronásledování, neboť příběh žalobců zůstal pouze v rovině obecných a ničím nepodložených tvrzení. Stěžovatelé ovšem poukazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, dle něhož není povinností žadatele o azyl prokazovat pronásledování jinými prostředky než vlastní výpovědi a je naopak na správním orgánu, aby shromáždil důkazy zpochybňující její věrohodnost. Žádné takové důkazy ale žalovaný v daném případě neshromáždil. Nezjistil proto skutkový stav bez důvodných pochybností. Pouze se omezil na konstatování, že je nepravděpodobné, že by se stěžovatel a) neobrátil na policii.

[10] Stejně tak krajský soud se bez shromáždění jakýchkoliv důkazů omezil na konstatování, že azylový příběh stěžovatelů je nevěrohodný, protože jejich chování po incidentu bylo nelogické. Zpochybňuje-li soud, zda uvedení muži mohli stěžovatele a) v lese na dálku poznat, pak pomíjí, že dle shodných tvrzení stěžovatelů jim sousedka sdělila, že u jejich domu často stojí auto a cizí lidé se na stěžovatele a) vyptávají. Proto museli jeho identitu zjistit. Žalovaný ani soud nezpochybnil výpověď stěžovatelů žádnými důkazy, ale pouze subjektivním hodnocením jejich chování. V šokujících a stresujících situacích ale lidé často nejednají logicky a nechávají se ovládat emocemi. V nastíněné situaci není divu, že u stěžovatele a) převážil strach nad logickým uvažováním. Žalovaný (i krajský soud) postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, neboť neshromáždil důkazy zpochybňující výpověď stěžovatelů.

[11] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s krajským soudem. Zdůraznil, že věc stěžovatelů nepřináší žádné nové otázky, které dosud Nejvyšší správní soud neřešil, ani potřebu se od takového řešení odchýlit, případně žádnou otázku, která by byla řešena více senátů odlišně.

pokračování

III. Posouzení kasační stížnosti

[12] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namístě kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[13] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu. Například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, Nejvyšší správní soud uvedl: „*O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v následujících typových případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu. 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu. 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu. b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.*“

[14] Stěžovatelé k otázce přijatelnosti své kasační stížnosti poukazují toliko na nedostatečně zjištěný skutkový stav a subjektivní hodnocení jejich výpovědi. Nejvyšší správní soud v namítaných skutečnostech nespatřuje přijatelnost kasační stížnosti, a nepovažuje ji za přijatelnou ani z žádných jiných důvodů.

[15] Je třeba přisvědčit stěžovatelům, že jádro odůvodnění krajského soudu spočívá v hodnocení jejich azylového příběhu jako nevěrohodného, a to pouze na základě samotné výpovědi. Nejvyšší správní soud nepovažuje za vhodné kategorické závěry, které krajský soud učinil ohledně motivu stěžovatelů požádat o mezinárodní ochranu. Se stěžovateli ale nelze souhlasit, že by ke zpochybnění azylového příběhu muselo dojít vždy na základě provedení dalších důkazů vyvracejících tvrzení žadatele a nemohlo by k tomu dojít pouze na základě jeho výpovědi. I z odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57, totiž plyne, že výpověď žadatele musí být věrohodná. Není proto v judikatuře tohoto soudu neobvyklé, že se ztotožní se správním orgánem, který mezinárodní ochranu neudělil proto, že ve výpovědích žadatele se objevily rozpory, a jeho tvrzení tak shledal nevěrohodnými (rozsudek ze dne 14. 5. 2008, č. j. 7 Azs

25/2008 – 105, z něhož plyne, že „nevěrohodnost tvrzení na podkladě uvádění rozporuplných tvrzení znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele podmínky pro udělení azylu“; dále např. usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 154/2015 – 26). Jelikož však stěžovatelé byli ve svých výpovědích konzistentní a nelze s jistotou říci, že by popsaná situace teoreticky nemohla nastat, bylo by velmi problematické, pokud by žalovaný své rozhodnutí založil pouze na závěru o nepravděpodobnosti, že se příběh odehrál skutečně tak, jak stěžovatelé popsali. Tak tomu ovšem není.

[16] Podstatné je, že i bez zpochybnění azylového příběhu by krajský soud nemohl rozhodnout jinak. I on totiž správně poukázal na skutečnost, která je pro danou věc podstatná. Stěžovatelé vůbec nevyužili prostředků ochrany v zemi jejich původu, byť jim v tom objektivně nic nebránilo. Zejména je pak třeba zdůraznit, že napadenému rozhodnutí žalovaného nic vytýkat nelze, a nebyl proto důvod jej zrušit.

[17] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, jak to ostatně učinil i žalovaný na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, že i skutečné pronásledování stěžovatele a) ze strany dvou mužů, kteří v lese zastřelili jiného muže, by nemohlo být azylově relevantním pronásledováním ve smyslu § 12 zákona o azylu. Důvodem pronásledování totiž zjevně nebylo uplatňování politických práv a svobod [písm. a)], ani stěžovatelova rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů [písm. b)]. Důvodem bylo přistižení mužů při spáchání trestného činu. Na příběh stěžovatelů tak § 12 zákona o azylu nelze vůbec aplikovat. V úvahu by proto připadalo maximálně udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu (z důvodu hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy).

[18] Žalovaný ale nepochybil, když stěžovatelům neudělil ani doplňkovou ochranu. Za popsanych okolností nelze dospět k závěru, že by stěžovatelům v zemi původu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Jak konstatoval žalovaný i krajský soud, stěžovatel a) byl údajně svědkem vraždy a nyní se bojí o svůj život, přesto se neobrátil na příslušné orgány v domovském státě, aniž by mu v tom objektivně něco bránilo (srov. str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí). Ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu výslovně stanoví jako podmínku udělení doplňkové ochrany nemožnost nebo neochotu z důvodu hrozícího nebezpečí využít ochrany domovského státu. Jak vyplývá z podkladů obsažených ve spise, stěžovatelé měli možnost obrátit se na ukrajinské státní orgány, což ale odmítli pouze na základě vlastního přesvědčení, že bez peněz by jim nikdo nepomohl. Nic ovšem nenasvědčuje tomu, že by příslušné orgány nebyly ochotny vyšetřovat vraždu a případně i zadržet podezřelého muže, kteří se pravidelně objevují před domem stěžovatelů. Odmítnutí využít ochranu na Ukrajině je založeno na nepodložených a nerelevantních důvodech. Je přitom zcela jistě namístě, aby žádost o mezinárodní ochranu byla podložena relevantními a věrohodnými důvody či argumentací, nikoli pouze vlastním přesvědčením žadatele. Nestačí subjektivní strach stěžovatelů, že by jim příslušné orgány na Ukrajině neposkytly ochranu. V tomto rozsahu žalovaný dle názoru zdejšího soudu dostal povinnosti shromáždit důkazy tak, aby nebylo o skutkovém stavu pochyb. Stěžovatelé ani netvrdí, že by existovaly nějaké relevantní skutečnosti, které žalovaný nezjistil, a nikterak nezpochybňují zjištění vyplývající ze spisu. Ostatně ani pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu [v písm. a) nebo b)] není ze strany soukromých osob azylově relevantní, jestliže z informací o zemi původu neplyne, že by v obdobných případech příslušné orgány nebyly schopny jednat odpovídajícím způsobem, a žadatel se ani nepokusil svou situaci skrze ně vyřešit. Jinými slovy o azylově relevantní

pokračování

pronásledování by se mohlo jednat, pokud by žadateli byla ochrana v zemi původu odepřena - státní orgány nejsou ochotny nebo schopny poskytnout žadateli ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54, a ze dne 21. 4. 2009, č. j. 2 Azs 13/2009 - 60). Nutno podotknout, že údajným pronásledováním soukromými osobami se žalovaný výslovně zabýval i ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany (str. 8 a 9). S jeho hodnocením se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje, jak bylo uvedeno výše.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročež kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[20] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2017

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu